

# ВИСОКО

© Владимир Николов, *автор*

© Дамян Дамянов, *дизайн на корицата*

© Сиела Норма АД

София • 2024

ISBN: 978-954-28-4905-6

ВЛАДИМИР  
НИКОЛОВ

# ВИСОКО

СЪАВТОР: Виолета Цветкова

 ciela



## СЪДЪРЖАНИЕ

### ПРОЛОГ

ИСКАМ ДА ВИЖДАТ ГЪРБА МИ!.....	7
--------------------------------	---

### ЧАСТ I

#### ИЗКАЧВАНЕТО

1. Момчето с платненките .....	13
2. „Вземи го тоя моя мърльо!“ .....	21
3. 90-те години, когато \$160 бяха космическа заплата.....	31

### ЧАСТ II

#### СЪСТЕЗАТЕЛ НА БЪЛГАРИЯ, ВОЛЕЙБОЛИСТ НА СВЕТА

1. <i>Always</i> , Мая!.....	55
2. 2001: Преломната година.....	69
3. 2003 – 2006: MVP с френския „Тур“, изгонен от националния отбор.....	83
4. 2006/2007: Бебе и бронз от Световното, травма и бонуси с японския „Торе“ .....	103
5. Лятото на 2007 – на куц крак, призован и пак изгонен.....	121
6. 2007/2008: Още бронз с националите, шампион на Италия с Тренто .....	127
7. 2008: Олимпийската – до Пекин и обратно.....	149
8. 2008 – 2011: В Кунео, или как се пазарих за Ено и Гърбич.....	157
9. 2009/2010: Под „диригентството“ на Пранди – шок, суперволейбол и... език мой, враг мой .....	169
10. 2011/2012: Пиаченца – началото на края, в националния – пак напрежение .....	191
11. 2012: Най-тежката година .....	209
12. 2013 – 2016: Истанбул – Лион – София и как се върнах при националите .....	223
13. 2015-а, или за Пламен Константинов, който ми подари наградата от играта.....	243
14. 2016: От бенефиса до „Имаме нужда от теб“ .....	255

## ЧАСТ III

### ПОСЛЕСЛАВНО

1. Известен?! По-добре и полезен .....	267
2. Хвърлени ръкавици.....	277
3. <i>COVID-19</i> , или как за малко да фалираме .....	295
4. Школата „Левски“ .....	301
5. Нашите деца.....	317
6. Моите будители и лидерите днес.....	339
7. Спортът днес и Нашата игра .....	361
8. Модерен патриот, мечтател реалист .....	379

### ЕПИЛОГ

<b>ЗНАМ КЪДЕ Е ЩАСТИЕТО.....</b>	<b>389</b>
----------------------------------	------------

## *Пролог*

### **ИСКАМ ДА ВИЖДАТ ГЪРБА МИ!**

Изкачвам се. Все по-високо. Стъпка след стъпка. Нагоре, още по-нагоре. Катеря се, едва дишам. Мнозина са пред мен. Всички мислят, че не мога. Мога. Мислят си, че няма да успея. Ще успея. Ще го изкача тоя връх. И ще стигна високото, докато другите, един по един, започнат да виждат гърба ми. Беше зимата на 1994/1995 година...

В онзи мразовит ден за мен най-високото беше Белмекен. Бяхме все още момчета, големият волейбол за нас по-скоро бе мираж, но тренирахме с радост. Заминахме на зимен лагер в Рила, сняг до кръста, но основната част от подготовката ни беше на открито. Карахме ски писалки, изпълнявахме спортни задачи, изключително натоварващи и нямащи нищо общо с волейбола. В добавка треньорът ни искаше да създава напрежение между нас, за да стимулира конкуренцията. Спомням си как тръгнахме със ските, а той седеше на удобна позиция с бинокъл и ни наблюдаваше. На равния участък момчетата, които вече имаха опит и умения, ме изпревариха. Отидоха далеч пред мен, защото аз, за разлика от тях, просто не се бях качвал на ски. Но когато стигнахме до нанагорнището, там започна да действа единствено волята.

Бяхме може би дванайсет младежи от мъжкия отбор, движех се пети-шести. Когато поехме по стръмното, пред мен бяха

двама от моите конкуренти, които играеха като центрове. Планинско трасе около три километра, на баир, енергоемко, много тежко, може би двайсет-трийсет минути... не помня, но аз знаех, че трениорът ни наблюдава отгоре с бинокъла. И пристигнах при него пръв.

Усетих как той се стресна. Стресна се и тогава най-вероятно за първи път видя, че в мен има нещо повече от „мърльото на Прохоров, когото трябва да търпя в отбора“. Да, аз бях от лъвчетата в детско-юношеската школа на волейболната легенда Владимир Прохоров, които трениорът на мъжкия отбор не желаше да отбележи, че съществуват.

Минаха десетки години след споменатия ден за изпитание на волята, а аз продължавам да се връщам в спомените си към него. Сякаш наблюдавам отстрани 17-годишния Владо, когото до онзи миг всички подценявах, но той знаеше, вярваше, че може.

Аз исках да го направя. Исках да стигна там, горе, пръв. И стигнах преди всички, нищо че години наред малцина виждаха в мен пращинката надежда. И така продължих. Цял живот. Задъхвах се, уморявах се, огъвах се от изтощение, не спях, изстрадах несправедливости, но не се предавах, доказвах се. Такъв бях винаги – дори когато не ме забелязваха, дори когато ме пренебрегваха, дори когато играех най-зле, аз вярвах, че пак и пак ще стигам високото. И не предадох себе си. Такъв съм и сега.

\*

Връщайки се назад във времето, ми е трудно да кажа дали бях амбициозен, или по-скоро ме водеше някакъв мой си вътрешен инстинкт за себедоказване. През последните години ми



задават подобни въпроси и на мотивационните лекции, които от време на време ме канят да изнасям пред различни професионални колективи, бизнес организации и т.н. Питат ме също кога съм усетил силата в мен да побеждавам. И това, което винаги казвам, е на базата на сегашното ми мислене на 47-годишен спортист, който някъде по пътя е разбрал силата на увереността и моженето си:

### ***Аз съм се родил мотивиран!***

Не мога да си представя, че на този свят ще има човек, който да е по-мотивиран от мен. Тоест не мога да допусна, че някой ще иска повече от мен аз да успея; че друг ще положи повече усилия от мен самия за това – то не е възможно. Такава е нагласата ми сега, но най-вероятно съм го мислил в някаква степен и в най-младите си години. Неусетно и последователно то се е наслагвало в моето съзнание и ме е оформило като човек и състезател. И знам, че първо трябва да станем хора... състезател лесно се става.

На една от лекциите, които споменах, се убедих, че е много трудно да мотивираш различни от теб личности. Спомням си как в началото на срещата изговорих нещата, които предварително си бях подготвил, направих пауза – никаква обратна връзка. Пред мен само празни погледи и лица. И ги попитах: „Добре бе, хора, вас какво ви пали?“. Мълчание. Пак попитах: „Какво ви кара да сте щастливи?“. Мълчание. И аз: „По дяволите, не е възможно да няма нещо, което да ви прави щастливи! Трябва да има нещо?!“. И тогава един господин се обади: „Десето число“. Започнах да мигам, заекнах: „М-моля?!“. А той повтори: „Ами десето число“. В този момент осъзнах, че говореше за... не можех да повярвам... за деня на заплатата.

Признавам, реакцията ми беше по-крайна: „Хора, нещото, което трябва да разберете, е, че заплатата е следствие на това, което вие сте показали през месеца. Тя не може да бъде радост, не може да бъде щастие. Не може да бъде върхът, към който се стремим. Тя е следствието...“. А когато излязох от това събитие, което, бих казал, мина добре, за пръв път осъзнах, че се срещам с хора, които изобщо не разбирам.

Моето мислене е различно. Когато се справям добре, когато побеждавам, когато си върша работата, тези, от които зависи моята заплата, са доволни. Когато те са доволни, аз също съм доволен. И няма как някой да иска повече от мен аз да съм доволен. Защото, когато аз съм доволен, моето семейство е доволно; когато аз съм доволен, хората, на които държа, и хората, с които работим заедно, също са доволни – простички причинно-следствени връзки.

Убеден съм, че съм прав. Защото изводът ми е резултат от повече от трийсет години катерене към високото, преодоляване на предизвикателства и изпитания на физиката и волята ми, доказване като човек и спортист. И ако някой ме попита защо реших да разкажа живота си в книга – това е отговорът. Колкото до историята с катеренето, подобни на нея щяха да се случват и след години. Със същата страст, със същата воля и със същото желание: „Другите да виждат гърба ми!“. Не от самовлюбеност, а от стремежа да побеждавам, да съм горе, на високото, за да бъда пример, и ако мога, да вдъхновявам.